

*ELKE DAG
WAS
ANDERS*

PAUL NEIJHOFT ELKE DAG WAS ANDERS

2023

AUTEUR: Paul Neijhoft

ISBN: 9789464920724

UITGEVER: Bravenewbooks.nl

EERDERE UITGAVEN:

- Vanzelfsprekend is niet
vanzelfsprekend
- Vanzelfsprekend denk
anders
- Mijn vrouw heeft
borstkanker
- Vader of Tiran

VOORWOORD

Als ik sommige personen hoor, en ze zeggen, “ik ga de beveiliging in”. En ik vraag waarom dan? Hoor ik altijd, diversiteit van wat je mee gaat maken, omgaan met mensen, elke dag is anders.

Een verwachting als iemand hier aan gaat beginnen. Dat omgaan met mensen kan wel eens tegen vallen. Toen ik bij de Nederlandse veiligheidsdienst begon wist ik dit al, door een eerdere betrekking bij de overheid. 12,5 jaar heb ik bij de NVD gewerkt, en inderdaad elke dag was anders.

Zeker geen spijt van, het was een geweldige werkgever. Een familiebedrijf waar de gemoedelijkheid hoog in het vaandel stond, niemand met een verkeerd woord. Het einde voor mij was niet hoe ik het had voorzien, maar ook zeker niet hoe de NVD het had gewild. Door de overname dacht mijn nieuwe leidinggevende en drie andere smurven mij buiten de deur te zetten. Het lukte hun, maar voor de NVD werd dit een hele duur afscheid, wat een zware tegenvaller voor de NVD werd, en de drie smurven en grote smurf hadden het nakijken. Niet tegenstaande was elke werkdag een leuke ervaring.

Tevens moet ik ook twee bedanken voor hun hulp door mij te wijzen op een verhalen, **broer Ruud** die ook jaren heeft gewerkt bij de NVD, en natuurlijk mijn beste vriend, en langste gezien de tijd, **Kees van de Gaag**. Ook een lange carrière bij de NVD.

De ervaringen die ik nog kon herinneren, en hulp van dit duo, heb ik het opgeschreven,

veel lees plezier.

Paul Neijhoft

Naar de beveiliging

Toen ik het niet naar mijn zin had op de bus. De reden hiertoe was, mijn gehele familie werkte bij de RET (openbaar vervoer Rotterdam). Mijn vader zijn hele leven, hij ging met de VUT en overleed, hij reed op de bus en op een lijn waar ik later ook op reed, tenminste door de dezelfde wijk, de wijk waar ik geboren ben. Mijn oudste broer zat op de metro als bestuurder, en overleed een jaar later, daarnaast nog een broer en meerdere familieleden, mijn vader was heel bekend binnen de RET. Iedereen, passagiers en collega's vroegen elke keer aan mij, "gaat het wel Paul". Omtrent de dood de dood van mijn

vader en broer. Na zoveel keer ben je het mooi zat en ging het echt niet meer.

Mijn halfbroer Ruud werkte in de beveiliging bij de Nederlandse Veiligheidsdienst, (NVD). En vertelde mij altijd leuke verhalen, aangezien de eerste Golfoorlog was uitgebroken vertelde hij dat ik geld als water kon verdienen. Dat klonk te mooi om waar te zijn, ik dan maar solliciteren. Op naar een sollicitatie gesprek. Ik moest me melden en kreeg een gesprek met Cees K. Toen ik ging zitten keek hij mij aan, en vertelde jou heb ik al aangenomen. "dank je wel" zei ik. Ik begreep het niet goed, jij werk al hier toch? Nee hoor maar ik help je wel uit de droom, dat is mijn halfbroer Ruud M. Oh echt? Ja inderdaad, lijken jullie zo op elkaar? Ja, daar kan ik wel leuke verhalen over vertellen. Nou dan neem ik jou wel aan, en gezien jouw CV is het wel interessant. Alles wordt aangevraagd zoals goedkeuring van bijzondere wetten voor een schoon gedrag, dat viel mee, kleding en toen kon ik in dienst.

Ik kwam onder inspecteur Cees K te werken met als planner Ruud v R.

Dus ik voor vier weken geloof ik, naar Rijswijk waar het opleiding training centrum zat, het ATC, ook daar kreeg ik te horen kom jij twee keer voor de opleiding? dat doe ik voor de zekerheid, lachen alom zelfs toen kwam ik er weer niet onderuit.

De opleiding werd ook gegeven door een oud politie inspecteur, door mijn achtergrond in het leger (Kmarr), klikte het gelijk, met een kanttekening dat ik met praktijk lessen altijd de klos was.

Zo ook kregen we lessen in visitatie, mens en voertuigen. “Neijhoft” jij gaat mijn voertuig visiteren. In het trainingscentrum was van alles gemaakt, complete portiersloge, winkels zelfs een beveiligingswagen, die werd voor de visitatie les gebruikt. De inspecteur stapte in en ik moest aan de bak onder toezien van mede nieuwe collega’s. Ik sprak hem, aan deed voor hoe en wat, hij draaide zijn portierraam naar beneden, “goedemorgen” zei hij, intussen had ik door wat hij wilde gaan doen,

in dienst had ik al geleerd hoe je automobilisten moest aanspreken en wat de gevaren kunnen zijn. Ik legde mijn handen op het portier, mijn rechterhand ging voorzichtig op het knopje van de deursluiting, wat hij gelukkig niet door had. Hij deed nogal boos (gespeeld), zwaar onder protest wilde hij zijn portier open gooien zette zijn schouders er tegenaan maar helaas de deur bleef dicht,

Advies & Trainingscentrum

hilarisch alom natuurlijk, zijn plan was mislukt. Ik draaide me om en riep, zo collega’s moet je het niet doen, ga nooit bij de deur staan, zorg dat ze je geen opdonder kunnen geven met de deur.

Intussen was hij wel uit de auto gestapt, “Neijhoft” je bent goed, je had me weer door en lachten allemaal wat er gebeurd was, en nu koffie riep hij. De weken waren geweldig veel lachen en leuke praktijklessen met acteurs die speciaal waren ingehuurd, toen werd er veel aangedaan om het vak goed te leren. Er moest later wel examen gedaan worden voor acht vakken, voor sommige had ik vrijstelling in verband met mijn verleden maar ik heb wel alle vakken gedaan. Ver binnen de tijd heb ik ook mijn examen behaald, het bewuste basisdiploma beveiliging.

Vele losse posten eerst, toen naar de glasfabriek Leerdam. Daar heb ik de eerste maanden gelopen, heel af en toe een losse post er tussendoor.

In Leerdam waren ze meteen massale grote verbouwing bezig en liep ik vooral veiligheid voor de bouw, totdat ik over een lint stapte en mijn linkervoet verkeerd terecht kwam en ik mijn enkelbanden afscheurde.

En maanden met operatie en dergelijke uit de roulatie was. In die periode moest ik op kantoor komen want Cees K wilde van mij af, even snel geschreven en ik

werd overgeplaatst naar Kees de K. Die kwam met het plan om mij als dag portier te plaatsen op Tanker Cleaning Rotterdam (TCR).

Maar daar zit mijn broer zei ik, klopt die gaat ergens anders heen. Toen begon mijn nieuwe avontuur in de beveiliging, en het mooie was dat ik in mijn ziekte periode mijn vakdiploma heeft behaald, en nu ging ik ingewerkt worden door mijn broer. Straks meer over TCR.

DE GESCHIEDENIS VAN DE NVD

Het bekende beveiligingsbedrijf Nederlandse Veiligheidsdienst werd in 1911 opgericht door M.H. van der Lee en is maar liefst 88 jaar in de familie gebleven. Het bedrijf leeft nu voort in Trigion, marktleider in Nederland in beveiliging. Rond 1995 heeft het personeelsblad van de NVD de geschiedenis van het bedrijf opgetekend aan de hand van interviews met toenmalig president-directeur E.M.H. van der Lee en zijn zakenpartner Cor Clement. De vier interviews zijn hier samengebracht in één verhaal.

Nu alles in het teken staat van de oorlog en vooral de bevrijding, leek het observeer wel aardig eens te kijken naar de geschiedenis van de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep, of in ieder geval de voorloper ervan. Helaas zijn er nauwelijks bronnen beschikbaar. De enige echte bron die er is, kennen we allemaal, onze president-directeur E.M.H. van der Lee, als was hij in 1945 pas 15 jaar. Maar hij kent nog wel de verhalen van zijn vader en grootvader, de oprichter van het bedrijf.

De oorsprong van de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep ligt in 1911. In dat jaar richtte M.H. Van der Lee de Tweede 's Gravenhaagsche Nachtveiligheidsdienst op. De zoon van M.H. Van der Lee, en dat was E. Van der Lee, moet rond 1918 in het bedrijf zijn gekomen. Rond 1920 pleegde het bedrijf zijn eerste overname: de Eerste Wassenaars Nachtveiligheidsdienst werd ingelijfd.

De naam werd daarna gewijzigd in de Eerste Gecombineerde Nachtveiligheidsdienst (G.N.V.D.). Het bedrijf deed niets anders dan wijkbewaking. Al snel waren er zo'n vijftig man in Den Haag en zo'n vijftien man in Wassenaar die op fietsen ieder een wijk controleerden. President-directeur E.M.H. van der Lee: 'Het had weinig met beveiliging te maken. Het was zeker ook

een statussymbool. Met dat emailleur plaatje op de deur liet je ook zien dat je je het kon permitteren. Opvallend is dat het vooral particulieren waren die beveiliging inhuurden, heel anders dan nu. Die rijke Hagenezen en Wassenaar moesten in de jaren dertig 75 cent per maand betalen voor een abonnement. En daarvoor werd twee keer per nacht hun huis gecontroleerd.'

Voor mensen die de oorlog niet hebben meegemaakt is het bijna niet voor te stellen, maar in de eerste oorlogsjaren ging het leven, zo goed en kwaad als het ging, gewoon zijn gangetje. Ook de wijkbewaking ging gewoon door, al moesten de beveiligers een ontheffing krijgen van de bezetter: er was immers een avondklok ingesteld.

Het begon pas mis te gaan met de bouw van de Atlantik-wal, een verdedigingslinie langs de kust van Frankrijk, België en Nederland. Die Atlantik-wal liep dwars door Den Haag. Alles wat daarvoor lag, een groot deel van Den Haag en heel Scheveningen, was Sperrgebiet en werd volledig ontruimd. De stad werd gehalveerd en dus ook de G.N.V.D., want al die klanten waren weg. Daarna ging het helemaal mis. De hongerwinter kwam, mensen werden opgeroepen voor de Arbeitseinsatz in Duitsland. Zeker ook al die gezonde jonge mannen van de G.N.V.D. Van der Lee; 'Er waren geen klanten meer en er was ook geen bedrijf meer. Mijn vader was bevriend met ene meneer Carels van de firma Hus Carels, de grootste broodbakker van Den Haag. Daar kon hij iedere dag, zonder bon, een pond brood kopen. Ik meen dat dat per brood 280 gulden kostte. Zo kwam het gezin de hongerwinter door en werd letterlijk het bedrijf opgegeten.

Gecombineerde Nachtveiligheidsdienst

Gecombineerde Nachtveiligheidsdienst

Het was natuurlijk niet zo dat er meteen op 5 mei, de officiële Bevrijdingsdag, weer een beveiligingsbedrijf stond. Sterker nog: het is min of meer toevallig dat het bedrijf werd voortgezet. In de loop van '45 kwamen de beveiligers die naar Duitsland hadden gemoeten, weer terug. En ze kwamen natuurlijk naar hun oude baas, om te vragen of er weer werk was.

Toen er ook meer en meer klanten terugkwamen, besloot E. Van der Lee een paar mensen in te huren om te kijken of die vroegere klanten weer geïnteresseerd waren in een abonnement op wijkbewaking. Heel voorzichtig is het bedrijf zo weer op poten gezet, maar het duurde jaren voor het weer een behoorlijke omvang had: pas in 1950 telde het bedrijf zo'n 100 medewerkers.

In 1953 werd de huidige president-directeur mede-firmant in het bedrijf. In 1955 nam hij de leiding over. Hij haalde grof de bezem door de activiteiten. De wijkbewaking per fiets was achterhaald, vond hij schafte vier Volkswagen-Kevers aan. De klanten kregen een forse prijsverhoging voor de kiezen: kostte wijkbewaking per fiets toen nog 2,75 gulden, vanaf het moment dat er met auto's werd gereden, ging het tarief naar 25 gulden in de maand.

KEVERS GNVD

Van der Lee: 'Er bleef nauwelijks een klant over, maar dat wist ik van te voren. Ik wilde dat werk niet meer. Zo'n hele nacht op de fiets, al die tuinen door, dat was mensonwaardig. Ik voelde me ook sterk genoeg om dat te doen, omdat ik de eerste opdrachten had binnengehaald voor

vaste post-medewerkers. Het klantenbestand verschoof: van particulieren naar bedrijven. Ik zeg er ook eerlijk bij: met die vier wagens verdiende ik meer dan met vijftig man op de fiets, want de administratie en de incasso van al die kleine bedragen was iedere maand weer een hels karwei.'

In 1955, E.M.H. Van der Lee was nog maar net directeur, stootte het bedrijf echt door. Een ambtenaar van het Stoomwezen had in een oude mijnwet uit de Napoleonistische tijd (1814) ontdekt dat er bij elke minerale boring 24 uur per dag menselijke bewaking moest zijn. Het werd de grote doorbraak voor de Eerste Gecombineerde. De NAM, de Nederlandse Aardolie Maatschappij, moest opeens voor elk voorterrein beveiligers inhuren.

De G.N.V.D. Kreeg de klus. Het medewerkers aantal verdubbelde van de ene dag op de andere van 150 naar 300 man.

Het bedrijf, dat tot dan toe door de wet gebonden was aan de stad, werd ook in één keer landelijk opererend. De naam werd al snel veranderd in de Eerste Gecombineerde Nederlandse Veiligheidsdienst. Die naam klinkt al een stuk

vertrouwer. Het werd de basis voor wat nu de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep is.

Dit jaar (2011) bestaat de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep 85 jaar. Hoewel dat geen officieel jubileum is, willen we toch de gelegenheid aangrijpen om de historie van de Groep te schetsen. De geschiedenis van de Groep ligt namelijk nergens vast, we moeten het hebben van de verhalen van de heren Van der Lee sr. en Clement sr. De heer Van der Lee leidt het bedrijf inmiddels wat meer vanaf de zijlijn, de heer Clement vertrekt aan het eind van dit jaar. Voor het te laat is grijpen we dus onze kans. In dit deel schetsen we de geschiedenis.

In 1955 wordt de NAM, de Nederlandse Aardolie Maatschappij, klant. Een bedrijf dat in talloze plaatsen in Nederland naar olie en gas aan het boren was. De Eerste Gecombineerde moest landelijk gaan werken, maar dat ging niet zonder slag of stoot: dat mocht namelijk niet volgens de oude Wet op de Weerkorpsen. Na veel onderhandelen kwam er een tussenoplossing. Het bedrijf mocht de landelijke opdracht uitvoeren, maar moest overal werken met de plaatselijke nachtveiligheidsdienst, in onder aanneming.

Pas na tussenkomst van de Raad van State in 1958 kreeg de Eerste Gecombineerde een vergunning om zelf landelijk te werken. De heer Van der Lee: 'We werkten in dorpen waarvan ik niet eens wist dat ze in Nederland lagen. Ik denk dat we toch wel tot 1963 bezig zijn geweest om de organisatie zo uit te bouwen dat we de NAM overal van mensen konden voorzien.'

Veel van de nieuwe medewerkers waren van origine boer. 'Ideale beveiligers: gedisciplineerd en gewend om vroeg op te staan. Het waren meest mensen met grote gezinnen, die kwamen graag bij ons in dienst. Als kleine zelfstandige kregen ze in die tijd geen kinderbijslag, wel als ze in dienstbetrekking kwamen. Bij ons werken was dus extra aantrekkelijk voor ze.'

Rond 1960 gingen er stemmen op in het parlement om die oude mijnwet te veranderen. Van der Lee: 'Daar schrok ik verschrikkelijk van. Ik dacht: nu zijn we landelijk, dan moeten we ook landelijk blijven.'

Op dat moment heb ik mezelf goeddeels vrijgemaakt voor het werven van nieuwe klanten. De eerste die ik binnen haalde was het Silenka – overigens een bedrijf dat nog steeds klant is.'

Het aantal opdrachten nam snel toe. 'Dat ging toen allemaal een stuk makkelijker.'

In 1963 werkten er naar schatting zo'n 600 mensen bij de Eerste Gecombineerde, voornamelijk vaste post-medewerkers, maar ook natuurlijk nog de mobiele surveillanten waar het ooit mee begonnen was. Het bedrijf werd opgedeeld in drie divisies: Zuid (hoofdkantoor: Eindhoven), Oost (Coevorden) en West (Den Haag).

In die tijd zette de Eerste Gecombineerde als eerste beveiligingsbedrijf cursussen op voor de beveiligingsbeambten. Vakopleidingen bestonden nog niet en waren ook niet verplicht. Sterker nog: in bijvoorbeeld de Rotterdamse haven werden beveiligers vaak gewoon geronseld, net als losarbeiders. Ze kregen een pet op en waren voor één nacht bewaker.

De eerste cursus van de Eerste Gecombineerde werd geschreven door een van de inspecteurs, Lambert Lumeij Schult. 'We vonden dat nodig. Er was een steeds grotere behoefte aan een goede discipline en vakkennis. Dat merkte je ook bij de klanten.' De cursussen werden in eigen huis door eigen mensen gegeven. 'We wilden een voortrekkersrol daarin spelen. Het vak moest vervolmaakt worden en een betere uitstraling krijgen.' Vanuit die gedachte werd in 1965 ook het gehele cursuspakket plus de bijbehorende kennis geheel gratis overgedragen aan de LOI. Het beveiligingsbedrijf verbond er maar één voorwaarde aan: de LOI moest in elke uiting de NVD als beveiligers laten figureren. Daar heeft de LOI zich goed aan gehouden: anno 1996 gebeurt dat namelijk nog steeds.

Met de cursussen werd ook het rangenstelsel ingevoerd. De rang was afhankelijk van het aantal diploma's. En zoals dat hoort kreeg elke rang een bijbehorende

salariëring.

De NVD was op menig gebied een voorloper. Het eerste bedrijf dat landelijk mocht gaan werken, het eerste bedrijf dat de medewerkers cursussen liet volgen, en: het eerste bedrijf dat de werkweek aanzienlijk inkortte. Al kwam dat laatste vooral omdat de NAM dat eiste.

In de jaren vijftig was het normaal dat er 72 uur per week werd gewerkt: zes dagen, 12 uur per dag. De NAM wilde dat niet. In het contract met de NAM werd al in 1955 vastgelegd dat de werkweek niet meer dan 56 uur mocht tellen. Van der Lee: 'Een volstrekt unicum. Ik moest ook een open calculatie maken, de NAM wilde tot op de cent precies weten hoe ik tot mijn berekeningen kwam. Dat was wel even wennen voor mij als ondernemer. Dat was toen volstrekt nog niet

gebruikelijk.'

In 1958 stelde de NAM een nieuwe eis: de werkweek mocht nog maar 42 uur tellen, zo kon er met vier man precies een volcontinudienst gedraaid worden. Van der Lee moest opnieuw offeren. 'Maar om die mensen niet in salaris erop achteruit te laten gaan, moest de prijs dus enorm omhoog.' De vakbonden waren mordicus tegen, ze waren bang dat de hele beveiligingsbranche zou instorten. Toch werd het systeem doorgevoerd. Eerst alleen voor de beveiligers die voor de NAM werkten, later bij de gehele Eerste Gecombineerde. Rond 1965 gold voor iedere werknemer van het bedrijf een 42-urige werkweek.

In 1963 was de metamorfose van het bedrijf nagenoeg voltooid. Van een kleine, lokale beveiliging die vooral werkte voor particulieren, was het een landelijk bedrijf geworden dat het met name moest hebben van bedrijven. De arbeidsvoorwaarden waren aanzienlijk verbeterd, door toedoen van de Eerste Gecombineerde begon het vak zelfs aanzien te krijgen.

De divisies functioneerden goed en hadden niet meer het dagelijks toezicht nodig van de heer Van der Lee. Zo kreeg de directeur tijd voor een oriënterende reis door België, Frankrijk en Duitsland. Hij kwam in contact met het Berlijnse beveiligingsbedrijf DSW, Deutsche Schutz- und Wachdienst, geleid door Hans-Joachim Oppermann. 'We konden het goed met elkaar vinden en besloten al snel samen iets op te zetten.' In oktober 1963 werd, samen met nog een partner, een gezamenlijke GmbH opgericht in Frankfurt, ook onder de naam DSW. Het hoofdkantoor werd gevestigd in een klein keldertje. 'Frankfurt was een gouden plek om te beginnen, er was enorm veel criminaliteit. Binnen de kortste keren hadden we een redelijk groot bedrijf met zo'n 150 tot 200 mensen en grote, bekende klanten als de Deutsche Bank. Ik weet nog dat ik al na twee jaar mijn eerste dividend kreeg uitgekeerd: 7000 gulden.'

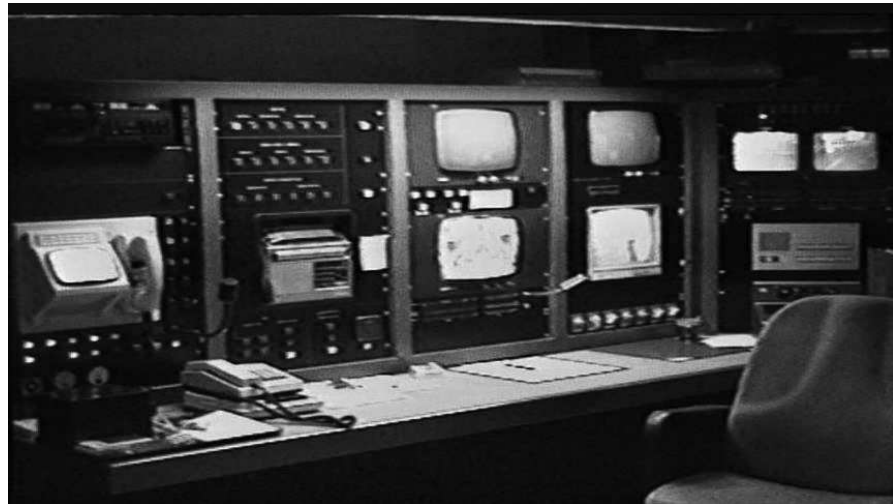
Met dezelfde partner werd in 1966 in Engeland begonnen onder de naam Seceurop Ltd. in Londen. Nog datzelfde jaar werd een tweede vestiging geopend in Leeds: Seceurop Services Ltd.

We schrijven nog steeds 1963. 'Opeens dook een heel nieuw woord op: elektronica. Dat was dé toekomst, zei iedereen.

Het zou alle mensen in de beveiliging brodeloos maken. Hoe dan ook: als beveiligingsbedrijf moest je erbij zijn.' Van der Lee zocht contact met Dr. Schwarz, eigenaar van het Amsterdamse bedrijf Alarma 33. Samen richtten ze in

Den Haag de NAB op, de Nederlandse Automatische Beveiligingscentrale, de eerste alarmcentrale van de NVD en de op één na eerste in Nederland.

De Alarmcentrale werd gevestigd in de serre van het pand aan de Badhuisweg. Nu nog vind je daar de dikke, gepantserde ramen van toen. Daar was toen al een meldingscentrale voor de beveiligers

ALARMCENTRALE

ingericht – die zich toen overigens nog meldden per telefoon. De centralisten, een van hen was weer Lambert Lumeij Schult, gingen de centrale rondom de klok bemannen. Alleen: klanten waren er nog niet. Alarma zou de centrale gaan inrichten, maar veel apparatuur was er dus nog niet nodig. Dr. Schwarz installeerde metersgrote stalen kasten, vol met lampjes. Van der Lee: ‘Voor de rest zat er niets in, alleen maar die lampjes. Maar het zag er allemaal wel héél interessant uit.’ De kasten waren alleen bedoeld om indruk te maken op potentiële klanten die op bezoek kwamen. De echte elektronica zou pas komen als dat ook werkelijk nodig was.

Van der Lee geeft eerlijk toe dat hij eigenlijk niet wist waar hij aan begon. ‘Ik had me nooit gerealiseerd dat als je ook maar één aansluiting verkoopt, je vervolgens wel rondom de klok mensen moet hebben die op dat lampje zitten te letten. Want dat had je verkocht.’ Een aansluiting was in die eerste jaren dan ook peperduur. ‘Het gekke was overigens dat we als een razende klanten moesten gaan aansluiten. Mensen hadden het er kennelijk graag voor over.’

Begin jaren 70 ontstond het idee om een eigen bedrijf te beginnen in elektronische beveiliging. In 1974 werd DSS opgericht, Dutch Security Systems. Directeur werd Lambert Lumij Schults. Het bedrijf werd gevestigd aan de Wagenaarweg, de werkplaats kwam in de kelder van dat pand.

Al snel kwam er contact met een concurrent: Captor, een bedrijf in beveiligingssystemen, op 15 januari 1973 opgericht door een toen 24-jarige Cor Clement en zijn vriend Jaap Bijlsma.

Het duo had het jaar daarvoor een alarminstallatie voor een kennis in elkaar geknutseld. Precies één week na de installering liep een inbreker dankzij dat alarm tegen de lamp. Cor en Jaap werden de helden van de buurt en vormden een VOF onder de naam C.J. Clement

Security Systems, een naam die na de eerste grote opdracht werd veranderd in Captor Security Systems. In 1974 kreeg het bedrijf aanzien door een samenwerking met een Zweeds computerbedrijf.

Het duo Clement en Bijlsma begreep dat het verkopen van beveiligingsinstallaties een grote vlucht kon nemen via samenwerking met de Eerste Gecombineerde. De bedrijven werden samengevoegd tot Captor/DSS. Na korte tijd ging DSS volledig op in Captor en werd Captor onderdeel van het beveiligingsbedrijf. De heer Clement werd verkoopcoördinator van zowel Captor als de Eerste Gecombineerde. Het was het begin van zijn carrière binnen het beveiligingsbedrijf.

Op de boot naar Engeland is het totaalconcept van de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep geboren. De geschiedenis van de Nederlandse Veiligheidsdienst Groep ligt nergens vast, we moeten het hebben van de verhalen van de heren Van der Lee sr. en Clement sr. De heer Van der Lee leidt het bedrijf inmiddels wat meer vanaf de zijlijn, de heer Clement vertrekt aan het eind van dit jaar. Daarom grijpen we nu onze kans. In het vorige nummer hebben we de geschiedenis van 1955 tot 1975 geschetst. We zijn gekomen tot het moment dat de heer Clement zijn carrière binnen het beveiligingsbedrijf aanving. Daar pakken we de draad nu op.

In 1975 werkten er zo'n 1.200 mensen bij de NVD, die toen overigens nog steeds 1e Gecombineerde Nederlandse Veiligheidsdienst (G.N.V.D.) heette.

Pas in 1977 ging dat '1e Gecombineerde' eraf en kreeg het bedrijf de huidige naam. Het was het begin van de expansie van het bedrijf.

Midden jaren 70 begon het beveiligingsbedrijf met winkelsurveillance, opgezet door Rob Barnas en Wim van Wensveen. De heer Clement: 'We hadden toen al door dat een beveiligingsbeambte niet zo algemeen inzetbaar is als je wel denkt. Werken op de winkelvloer is toch heel anders dan in een loge.' De heer Van der Lee: 'Doordat wij begrepen dat winkelsurveillance een specialisme was, veroverden we al snel een enorm marktaandeel. Anno 1996 hebben we nog steeds zo'n 80 procent van die markt.'

Overigens wil dat niet zeggen dat de NVD ook gigantische winst maakt met deze dienst. Van der Lee: 'Je bent verplicht om een echt landelijke dekking te bieden. Dat is dus moeilijk te organiseren. Toch heb ik altijd gezegd: dat moeten we houden. Het is namelijk zo'n gigantisch mooi visitekaartje voor ons, zo hebben we er geen ander.'

Cor Clement bleef in die eerste jaren leiding geven aan Captor, daarnaast was hij verkoopcoördinator van zowel Captor als NVD. In 1979 werd hij adjunct-directeur van de NVD en in 1980 directeur.

In die jaren verkeerde de NVD in een wat 'benauwde situatie', zoals de heer Clement het formuleert. 'De loonkosten waren behoorlijk gestegen, de tarieven niet helemaal meegegaan. Er was eigenlijk maar één oplossing: vertrouwen op de goede naam en reputatie van de Nederlandse Veiligheidsdienst en de klanten om een wel zeer historische prijsverhoging te vragen van bijna 20 procent over het gehele dienstenpakket. De klanten accepteerden dat. Kennelijk waren ze tevreden over de kwaliteit van onze diensten. Bovendien gaven we openheid van zaken: ze konden zelf zien hoeveel we kwijt waren aan lonen. Gelukkig maar, want waren ze daar niet in meegegaan, dan had de NVD niet overleefd, althans niet in de vorm die het bedrijf toen had.'

Na Duitsland en Engeland begon de NVD ook een eigen beveiligingsbedrijf in België, samen met de Duitse partner DSW. Van der Lee: 'Want het was toch eigenlijk gek, je zit wel in Duitsland en Engeland, maar niet in het buurland België. Ze spreken dezelfde taal, de cultuur is vergelijkbaar. Nou, ik kan je vertellen, er is niets zo moeilijk als een bedrijf beginnen in België.'

In 1975 werd Seceurop Belgium opgericht, meteen werd er ook een Belgische poot van Captor opgericht. Dat laatste werd geen succes, dus na een paar jaar trok Captor zich terug.

Seceurop Belgium wist zich een plek in de markt te bevechten, zij het dat er de eerste jaren bepaald geen winst werd gemaakt.

In 1980 werd Antoine Geerts directeur, tot die tijd bedrijfsleider bij een vestiging van de Makro in België. 'De Makro werd ook meteen klant, dus dat was een goed begin. Na een aantal jaren werkten er 100 mensen bij Seceurop Belgium en werd er winst gemaakt. Die situatie is eigenlijk in al die jaren nauwelijks veranderd. België blijft een moeilijke markt, met grote concurrenten,

een heel beperkende wetgeving en – wat wij niet gedacht hadden – een geheel andere cultuur.'

In die tijd gingen de heren Van der Lee en Clement zes keer per jaar naar Engeland om de directievergaderingen van de Seceurop UK bij te wonen. Ze deden dat niet per vliegtuig, maar gingen met de boot van Hoek van Holland naar Harwich. Een ideale gelegenheid om eens goed met elkaar te praten, zonder gestoord te worden.

Op die boottochtjes heeft de NVD Groep vorm gekregen. Clement: 'Toen al hebben we bedacht dat de NVD zijn diensten moest uitbreiden met brandbeveiliging, receptieservice en geldtransport. Verder besloten we dat we de alarmcentrale moesten uitbouwen, dat we een eigen school moesten gaan opzetten en dat we overnames zouden gaan plegen. Daar op die boot is eigenlijk het totaalconcept dat we nu hebben, geboren.'

In 1981 startte de NVD met geld- en waardetransport, met een nieuw opgezet, eigen bedrijf: Nederlands Waardetransport (NWT). Daar gaat een verhaal aan vooraf. Geldtransport bestond in Nederland eigenlijk pas sinds 1970 toen Van Gend & Loos voor alle grote banken geld ging vervoeren. Er werd meteen een contract van 10 jaar afgesloten voor alle banken. Toen dat contract in 1980 afliep werden de geruchten steeds sterker dat de banken niet tevreden waren met de monopolitie-positie van Van Gend & Loos.

Die geruchten kwamen ook de NVD ter ore. De NVD wist ook dat de winkelbranche geïnteresseerd raakte in geldtransport om de dagopbrengsten te vervoeren. Het leek een gouden combinatie: 's ochtends konden de wagens het geld naar de bankkantoren brengen, 's avonds konden ze het bij de winkels weer ophalen. Er volgden gesprekken met banken en winkelorganisaties en iedereen

was enthousiast over het initiatief van de NVD. Eindelijk zou er een tweede aanbieder op die markt komen.

De heer Van der Lee: 'Dat heeft ons verleid – stommelingen die we waren – om het Nederlands Waardetransport op te zetten.' Onder leiding van de heer Heukel of Hoek, tot dan toe hoofd beveiliging van de Eerste en Tweede Kamer, werden dure Mercedesen aangeschaft. 'We dachten dat we zomaar even een landelijk netwerk uit de grond konden stampen.'

Maar helaas: de banken bleven gewoon bij Van Gend & Loos en de grootwinkelbedrijven haptten ook niet meteen toe, hoezeer ze dat ook hadden toegezegd. Van der Lee: 'Met die paar klanten die we hadden, reden we ons dus helemaal lek.'

Hoewel het nieuwe bedrijf bepaald dus niet winstgevend was, bleven de beide directeuren erin geloven en dat zijn ze altijd blijven doen. Ondertussen bedachten ze allerlei nieuwe vondsten, zoals bijvoorbeeld de plofkoffer. De heer Clement: 'Die is weliswaar door anderen verder ontwikkeld, maar hij is hier bedacht, aan de vergadertafel op de Wagenaarweg.'

De heer Clement: 'Ik denk dat hier een typische eigenschap van de NVD uit te halen valt. Hoewel we dus tegenslagen ondervonden met het geldtransport, gingen we al snel weer zoeken naar oplossingen. Inmiddels was er een derde aanbieder op de markt, het Engelse bedrijf Securicor. Het is ons gelukt om die twee samen te voegen.' In 1984 gingen beide bedrijven op in de nieuwe combinatie Geldtransport Nederland, de voorloper van wat weer zes jaar later Geldnet zou worden.

De contacten met Securicor leverden nog een heel aardig presentje op. Securicor voelde zich niet helemaal thuis op de Nederlandse markt en wilde zich weer terugtrekken. Ondertussen had het bedrijf wel een eigen alarmcentrale opgezet met honderden aansluitingen. En die aansluitingen waren natuurlijk zeer interessant voor de NVD.

Tijdens een borrel in Dordrecht, na een boottocht over de Merwede, kaartte de heer Clement de zaak aan bij de directeur van Securicor. 'Tot mijn verbazing zei hij meteen: "The connections? You can have them." Voor niets! Het heeft mij alleen een paar biertjes gekost.'

De alarmcentrale heette toen nog steeds NAB, Nederlandse Automatische Beveiligingscentrale en was ook nog steeds eigendom van NVD en Alarma 33

samen. Begin jaren 80 nam de NVD de aandelen van Alarma over, waardoor het bedrijf een volle dochter van de NVD werd.

Op dat moment werd ook de eigen alarmcentrale van Captor ondergebracht bij de NAB.

Captor en NAB, die door die samenvoeging intensiever gingen samenwerken, kwamen in 1980 in contact met verzekeraar Ennia (later opgegaan in Aegon). De heer Clement: 'Samen kwamen we tot een – theoretisch – briljante gedachte. Ennia werkte met maar liefst 13.000 assurantietussenpersonen.

Het idee was: als die tussenpersonen nu ook ook veiligheid gaan promoten, kunnen NVD en Captor alarminstallaties via dat kanaal verkopen, terwijl de schade voor de verzekeraar aanzienlijk terugloopt.'

Ennia kocht vijftig procent van de aandelen in Captor en NAB en gezamenlijk gingen de bedrijven van start met Prevennia. Clement: 'De uiterst conservatieve prognose was dat iedere tussenpersoon één alarminstallatie per jaar zou kunnen verkopen: samen maar liefst 13.000. Dus zaten we bij Captor te wachten totdat die golf van orders zou komen.' Van der Lee: 'We kunnen kort zijn: die golf bleef uit. Deels door de recessie van dat moment, deels doordat de andere verzekeringsmaatschappijen het initiatief tegenwerkten.' Na twee jaar werd de onderneming – eerder met veel trompetgeschal in de markt gezet – weer opgeheven. Ennia verkocht de aandelen in Captor en NAB weer terug aan de NVD, waar beide bedrijven zelf verder gingen bouwen aan hun marktaandeel.

In 1985 opende de NAB een tweede centrale in Amersfoort. Vanaf dat moment ging 'Rijswijk' zich richten op de grote, zakelijke aansluitingen, de nieuwe centrale specialiseerde zich in minder ingewikkelde, veelal particuliere aansluitingen. De heer Van der Lee: 'Dat is een zeer succesvol idee geweest, want Amersfoort is gegroeid als kool, zonder dat Rijswijk daar schade van ondervond.'

Op de boot naar Engeland hadden de beide directeuren al bedacht dat het goed zou zijn een concurrent over te nemen. Het oog viel op Hoogeboom, een beveiligingsbedrijf in Amsterdam van de gebroeders Hoogeboom. De prijs die de broers vroegen, was echter veel te hoog.

In 1984 echter kreeg Hoogeboom een golf van negatieve publiciteit over zich heen vanwege allerlei malversaties. De NVD raakte opnieuw geïnteresseerd. Er was echter een kaper op de kust: Vendex, het moederconcern van V&D. De NVD